
Thomas Hardy

FEKETERIGÓ A HOMÁLYBAN

A parkerdőnél meglepett
A fantomszürke Fagy;
Még bámulta a roncs Telet
Vörös szemmel a nap.
Mint széttört lantok, a pagony
Karcos volt és kusza,
S ha járt is lélek az uton,
Fázott és ment haza.

Gyászdalt jajongott a kimúlt
Század fölött a szél:
Teste a táj s az elborult
Menny a kriptafödél.
Nedv nem fakadt, rügy nem bomlott
A dermedt földtekén;
Aminek szíve-lelke volt,
Kihült, akárcsak én.

Ekkor megcsendült odafönn
A vihar rázta gally,
S felröppent a nagy-nagy öröm
Szárnyán egy kicsi dal.
Borzas tollú, apró, beteg,
Csupa-csont vén madár,
Rigó volt, kit megihletett
A növekvő homály.

Hallgattak a dombok, a fák,
S tudtam, nem mondható,
Mért jósol boldog éjszakát
E révült trillaszó,
De elhittem: így fedí föl
A rejtőző Okot,
Az áldott Reményt, amiről
Ő tud s én nem tudok.

1900. december 31.

Szabó Szilárd fordítása